

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡਾ ਯੋਗਬਲ ਕਿਹੜੀ ਕਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਹਾੜ ਚੁੱਕਕੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। 5 ਤੱਤਵ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਤਵਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਫਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਦੋਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ, ਉਸਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇਗੀ? ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ ਅਰਜੁਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ ਸਭ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਕੋਈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਰਟੇਨ (ਨਿਸ਼ਚਿਤ) ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਰਜੁਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਰੱਬ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ? ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਜੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਰਟੇਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਮਮਾ - ਬਾਬਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਜਨਕ ਹੈ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜੀ ਜੇ ਹਨ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਜਨਮ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦੌੜੀ ਪਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੱਕ ਆਕੇ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਇਕਰਸ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਪੈਰ ਇੰਚ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਲਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਅਸਵ ਰੇਸ ਹੈ। ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੀ ਘੋੜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦਕਸ਼ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਨੇ ਯੱਗ ਰਚਿਆ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਹਵਨ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਦਕਸ਼ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀਆਂ ਕਿੱਠੀਆਂ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਨੈਕਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਖਾਸ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਨਾ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਕੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਹੈ? ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਕਤ ਤਾਂ ਬਾਹਰਮੁਕਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਰਤ ਦੇ ਯੋਗ ਦੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਯੋਗ ਕੌਣ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਟੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ। ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਸਰੀਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣੇ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਭਗਵਾਨ ਰਚਿਅਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਤਤਵਮ ਜਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਧਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੂੰ, ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਇਹ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ, ਤਾਂ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦੇਣ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। 84 ਦੀ ਪੌੜੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ ਸਿਵਾਏ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਅਥਾਹ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਂਬੇ ਵਿੱਚ ਬਬੁਲਨਾਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਰਥ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਮ ਹੋਣਗੇ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੱਗੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਫੀਮੇਲਸ ਦਾ ਮਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹਿਲੇ ਡੁਲ੍ਹੇ, ਡੁਬੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਹੋ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਝੂਠੀ ਬੋਲੀਆਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਯੁਪਿਸਠਰ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਹੈ ਨਾਨਵਾਇਲੇਂਸ, ਅਹਿੰਸਕ। ਮਨੁੱਖ ਹਿੰਸਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਹਿੰਸਾ ਤਾਂ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਵਿਜੈ ਪਾਈ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੀ, ਪਤਿਤ ਮਤਲਬ ਵਿਕਾਰੀ। ਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਰੋਧੀ ਨੂੰ ਕਰੋਧੀ, ਲੋਭੀ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਨਿਰਲੋਭੀ, ਨਿਰਮੋਹੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਬਗ਼ੈਰ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਵਾਇਸਲੇਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ। ਖ਼ੁਦ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਵੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਇਵੇਂ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਗਵਾਇਆ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਚਿੰਤਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅਡੋਲ ਬਣ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਜ਼ਲਦੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਰਾਤ। ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮਟਕੇ ਵਿੱਚ ਜੇਤੀ ਜਗਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਜਨ ਤਾਂ ਸਦਾ ਜਗਦੀ ਜੇਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਡੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਆਮ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਮਦਰ। ਸੀ ਮਦਰ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਅਨਣਯ ਬ੍ਰਦਰਸ, ਸਿਸ੍ਰਰਸ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਫਾਦਰ ਹਨ - ਲੇਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਕੋਣ? ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨਵਾਚ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਦੇ ਹੋ 21 ਜਨਮ ਲਈ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਟੀਚਰ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਭ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਰੇ ਤਾਂ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਅਡੋਪਟੇਡ ਬੱਚੇ ਬਣੇ, ਬਾਕੀ ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਭਾਨ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਐਲਾਦ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ

ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਦਿਨ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ, ਅਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਰਾਤ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ, ਸੱਸ - ਸੌਰਾ ਆਦਿ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਯੁਗਲ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਯੁਗਲ ਬਣਕੇ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ - ਰਮੇਸ਼ - ਉਸ਼ਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਡਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਫ਼ੇਲ੍ਹ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਪੱਦ ਬਹੁਤ ਉਚਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਕੰਟ੍ਰੋਲ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਹਾੜ ਚੁੱਕ ਸੈਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਗੋਵਰਧਨ ਪਹਾੜ ਪਿਛਾੜੀ ਪਰਿਕ੍ਰਮਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਿਮਾਲਿਆ ਕੋਈ ਸੈਨੇ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੈਨੇ ਦੀ ਖਾਣਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। 5 ਤੱਤਵ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਫ਼ਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੱਤਵਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਫ਼ਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਛੁਟਣਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਚੇਸ਼ਠਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਬਲ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ। ਉਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਗੇ ਯੋਗ ਵੱਡਾ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ? ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਈਆ ਦੇ। ਉੱਥੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਖੇਤੀਆਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਉਮੰਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਲਲਾਸ - ਉਮੰਗ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਰਾਵਾਂ - ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਅਡੋਲ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਜਿਹਾ ਨਿਰਲੇਭੀ, ਨਿਰਮੇਹੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਡਾਕੂਰਸ ਜਨਰਲ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਫ਼ੇਰ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਵਿਧਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਧਨ ਦੀ ਦੇਵੀ ਕਹਿਕੇ ਪੁੱਜਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵਗੁਣ, ਸ੍ਰਵਸਕਤੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਸਰਚ ਕਰ ਸਵੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ੈਯਾ (ਬਿਸਤਰ) ਬਣਾ ਦਿਉ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਸਚਿੰਤ ਰਹੋਗੇ।
